

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de partea vătămată Stegărescu Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2015, în privința inculpatului

***Dîmceac Ion Ion**, născut la
03 aprilie 1986, originar și locuitor al mun. Chișinău, s.
Trușeni, str. Livezilor 9, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 09.04.2015 – 05.05.2015,
instanța de apel: 15.06.2015 – 08.12.2015,
instanța de recurs: 10.02.2016 – 13.04.2016.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 05 mai 2015, a fost încetat procesul penal în privința lui Dîmceac Ion privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție a tragerii la răspundere penală, în temeiul art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal.

Acțiunea civilă înaintată de Stegărescu N. a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța civilă.

2. Instanța de fond a constatat că la 27 ianuarie 2008, orele 24.00, inculpatul Dîmceac Ion, urmărind scopul pătrunderii ilegale în domiciliul altei persoane, de comun acord cu Cernega T. și Golia C., dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, fără

permisiunea proprietarului, au pătruns ilegal în domiciliul lui Stegărescu N., din mun. Chișinău, com. Trușeni, str. Voluntarilor 19, și la cererea ultimului au refuzat să părăsească locuința vizată. Când Stegărescu N., cu familia sa, a încercat să-l scoată pe inculpat, pe Cernega T. și Golia C., din casă, aceștia au aplicat violența față de proprietarii casei, cauzându-i lui Stegărescu N., potrivit raportului de examinare medico-legală nr. 447 din 30.01.2008, leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății, refuzând în continuare să părăsească domiciliul lor. Doar după ce Stegărescu N. a telefonat la serviciul 902, inculpatul, cu Cernega T. și Golia C., au părăsit locul comiterii infracțiunii.

Instanța a reținut, că inculpatul a recunoscut vina pe deplin, se căiește sincer de cele comise, și-a cerut scuze de la partea vătămată.

În baza probelor administrate, instanța a concluzionat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, ca violarea de domiciliu, adică pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a o părăsi la cererea ei, acțiuni însoțite cu aplicarea violenței.

Totodată a conchis, că în conformitate cu art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave au expirat 5 ani, și astfel, procesul în cauză urmează a fi încetat.

La fel, instanța a indicat că partea vătămată Stegărescu N. a înaintat o acțiune civilă, prin care solicită recuperarea din contul inculpatului a prejudiciului material în sumă de 265 dolari SUA și a prejudiciului moral în mărime de 50.000 lei.

Însă, potrivit art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, în cazuri excepționale când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor convenite părții civile, ar trebui amânată judecarea cauzei, instanța poate să admită în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

3. Partea vătămată Stegărescu N. a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat conform învinuirii formulate, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

Apelantul a invocat, că inculpatul a fost reținut în anul 2015.

Conform art. 60 alin. (5) Cod penal, curgerea prescripției se suspendă dacă persoana se sustrage de la urmărirea penală și se reia dacă aceasta este reținută sau se autodenunță, însă instanța de fond nu a judecat cauza sub acest aspect, concluzionând intervenirea termenului de prescripție, fără a verifica dacă inculpatul nu a săvârșit careva alte infracțiuni în perioada 2008-2015.

La fel, neîntemeiat nu a fost soluționată acțiunea civilă, privind atât prejudiciul material, cât și moral.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2015, apelul a fost admis, casată sentința parțial, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Acțiunea civilă înaintată de Stegărescu N. cu privire la recuperarea prejudiciului material și moral a fost lăsată fără soluționare.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond corect a dispus încetarea procesului penal în privința inculpatului pe art. 179 alin. (2) Cod penal, pe motivul expirării termenului de prescripție.

Or, potrivit art. 60 alin. (1), lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Totodată, conform art. 225 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de judecată lasă acțiunea fără soluționare în procesul penal în cazul adoptării sentinței de încetare a urmăririi penale, fapt ce nu împiedică persoana care a inițiat acțiunea civilă de a o intenta în ordinea procedurii civile.

Astfel, având în vedere că a fost încetat procesul penal în privința inculpatului pe art. 179 alin. (2) Cod penal, conform art. 391 alin. (1) Cod de procedură penală – din motivul intervenirii termenului prescripției tragerii la răspundere penală prevăzut de art. 60 alin. (2) Cod penal, urmează a lăsa fără soluționare acțiunea civilă înaintată de Stegărescu N., cu privire la încasarea prejudiciului material și moral.

5. Partea vătămată Stegărescu N. a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie admisă integral acțiunea civilă.

Recurentul a indicat, că instanța de apel a înrăutățit situația apelantului – partea civilă, deoarece prin sentință a fost admisă acțiunea civilă în principiu, însă prin decizia instanței de apel aceasta a fost lăsată fără examinare.

Având în vedere că instanța de fond a admis acțiunea civilă în principiu, iar în instanța de apel a fost prezentat bonul de achitare pentru reparația ușilor deteriorate de inculpat și complicii săi, instanța de apel urma să soluționeze definitiv acțiunea civilă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală,

fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, astfel, că recursul nu întrunește condițiile legale de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al părții vătămate cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, dar fără a agrava situația inculpatului.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind lăsarea fără soluționare a acțiunii civile, această soluție corespunzând unei hotărâri de încetare a procesului penal.

Or, conform art. 225 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de judecată lasă acțiunea civilă fără soluționare în procesul penal în cazul adoptării sentinței de încetare a urmăririi penale, fapt ce nu împiedică persoana care a inițiat acțiunea civilă de a o intenta în ordinea procedurii civile.

În această consecutivitate, se reține că instanța de apel nu a agravat situația apelantului, deoarece acesta nu este privat de dreptul de a intenta acțiunea în ordinea procedurii civile.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că decizia contestată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu înrăutățește situația recurentului, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de partea vătămată Stegărescu Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2015, în privința inculpatului Dîmceac Ion Ion, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 mai 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco